

Sevgili İlhan Hoca'ma...

Ali Şevki Ereğ*

Lise dönemimde bende iz bırakan ve unutamayacağım İlhan Başgöz Hoca'mı size anlatmalıyım...

1951 yılına lise birde (Gaziosmanpaşa Lisesi) edebiyat derslerimize o zaman işte bu genç hocamızla başladık... Uzun boylu, kalın kaşları, iri gözleri, kavruk olmayan esmer bir ten, zayıf, dik ve canlı bir beden ve klasik kara bıyıklar... Sivas Gemerekli... Hoca'nın öğrencilerine bir bakışı var sevgi dolu... Hepimiz o gözlerin sıcaklığına uyum sağlıyoruz..

O bizi sevdi.. Biz de onu...

Orhan Veli, Bedri Rahmi ağırlıklı tartışmalar sınıfta eksik olmuyor..

Bir gün Orhan Veli'nin (bana göre şaheseri) şiirini önümüze koydu...

*Ağlasam sesimizi duyar mısınız,
Mısralarımda;
Dokunabilir misiniz,
Gözyaşlarıma ellerinizle?
Bilmezdim şarkuların bu kadar güzel
Kelimelerinse kıfayetsiz olduğunu,
Bu derde düşmeden önce*

"Hadi konuşun" dedi... "Ne düşünüyorsunuz?"

Ben diyorum ki; "Anlatamadığını anlatmak, bu kadar güzel olur... Esasında Orhan Veli anlatamıyorum demiş ama 'anlatmanın' şaheserini sergilemiş.. Anlatamamak ancak bu kadar güzel anlatılır... Bizim Necmettin de [Karaerkek]: "Hocam şairin kendi ikrar ediyor anlatamadığını... İyi bir şair olsa anlatmak istediğini anlatır, eee bu anlatamamış... Ben bunun neresini beğeneyim?!" Aradan yarım asırdan daha uzun bir süre geçtikten sonra, 2019'da, şu anda ben bu yazıyı yazarken dünyanın en büyük şiir portalları arasında bulunan *Lyrikline*'in dünyanın en çok okunan ikinci şiirinin Orhan Veli'nin "Anlatamıyorum" başlıklı şiiri olduğunu açıklaması beni çok duygulandırdı...

* Eski Gençlik ve Spor Bakanı.

Düşünebiliyor musunuz? Yıl 1951. Tokat Gaziosmanpaşa Lisesi 4/B’de bir edebiyat der-
si.. Hocam bunu *Gemerek Nire Bloomington Nire-Hayat Hikâye*¹ isimli kitabında çok güzel
anlatmış... İple çekerdik İlhan Hoca’mızın derslerini... Çok tatlı bir süreç geçiriyoruz... ve
daha da tatlı edebiyat dersleri... Tabii “mimar”ı İlhan Başgöz Hoca’m..

Bir diğer günde masalarımızda Bedri Rahmi’nin “Paramparça”sı..

*Ağaç bütün
Işık bütün
Meyve bütün
Benim dünyam paramparça*

*Büyük bir ayna kırılmış
Kırılıp yere dökülmüş
Kainat içine düşmüş
Düşmüş amma paramparça*

*Yaprak yaprak yapıştırdım
Diyar diyar dolaştırdım
Bir alevdir tutuşturdum
Yandım amma paramparça*

Herkes kendi kafasına göre “Paramparça”yı parçalıyor.. Hoca baktı ki ortak noktayı
bulmak zor.. “Şevki! Bedri Rahmi’ye mektup yaz... Durumu anlat ve sor kendisine... Bu
‘Paramparça’da neyi amaçlamış?”

Büyük ve ağır görev... Şimdi bile gururlanıyorum. Hoca’mın beni seçmesine...

Rahmetli Bedri Rahmi’nin adresini buldum... Evet... Evet... 1951’in Tokat’ında buldum.
El yazımla güzel bir mektup döşendim... Allah şahit cevap geleceğinden de ümitli değil-
dim... Ama bir süre sonra 25.03.1951 tarihli “Kardeşim 279”la başlayan bir daktilo sayfası,
benim için paha biçilmez mektubunu aldım.. (“279” benim ortaokul ve lise numaram... Bu
numarayı adresimde belirtmişim.)

İlhan Hoca’mın sebep olduğu bu mektubu sizinle paylaşmalıyım...

“25-3-1951

İstanbul

Kardeşim 279

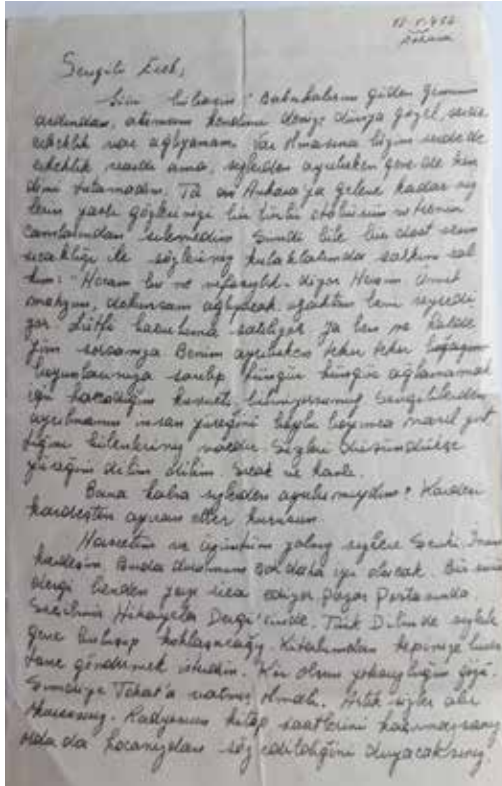
*Mektubuna hemen cevap veremeyişimin işlerimin çokluğundan değil hakikatan
çok değişik ve paramparça olmasındandır.*

*Bir sanatkarın kendi eseri üzerinde konuşması, onu açıklamağa çalışması güç ol-
duğu kadar da sevimsiz bir şey. Eğer ‘Paramparça’ daha ustaca yazılmış olsaydı
hiçbir münakaşaya yol açmadan kendini kabul ettirecekti. Şurası muhakkak ki bu
şiiri açıklamak için söylenecek sözler şiiri değil de şairi daha yakından tanımağa
yayar. Bu iş de dünyanın her tarafında şairler tarafından değil münakkidler tara-
fından yapılır. Gel gör ki bizim en büyük talihsizliğimiz ötedenberi tenkidi meslek
edinmiş edebiyatçılarımızın yetmişmiş olmasındır. Eğer memleketimizde yetişen şair-
ler çapında münakkidlerimiz de olsaydı şiirimiz çok daha iyi gelişecek ve çoktan
dünya ölçüsünde bir değer kazanacaktı.*

Şimdi sana biraz da 'Paramparça' dan bahsedeyim: Her gönülde bir aslan yatar dersler, aslan mıdır kaplan mıdır bilmem amma her gönülde çok çeşitli imkanların, kabiliyetlerin yattığına inanıyorum. Bir yandan tabiat ana, bir yandan etrafımız içimizde uyuyan bu çeşitli imkanlardan bazılarının uyanmasına, serpilip gelişmesine yardım ediyor. Bazan da tam aksi oluyor. Mesela hayat şartları beni ikiye böldü. Bir gözüm edebiyata kaldı öteki resimde. Bu kadarla kalsa 'Paramparça' değil sadece iki parça olacaktım. Fakat bak daha neler oldu. Hem resmin hemde edebiyatın çok değişik kollarına merak saldım. Edebiyatta şiirle roman, hikaye ile bir tiyatro piyesi arasında ne kadar mühim farklar varsa resim sanatında da bir o kadar zengin çalışma yolları var. Bütün bunları bazen zaman zaman bazen de aynı anda benimsemek istedim. İşte 'Paramparça' şiiri öyle bir anda geldi. Senin param parça olmamanı diler gözlerinden öperim.

Bedri Rahmi

Mektubun yanına el yazısıyla da ilave etmiş: Öğretmenine selam ve sevgiler... B. Rahmi...

Tabii sınıfta artık, ben Bedri Rahmi'nin mektup yazdığı "Şevki"yim...

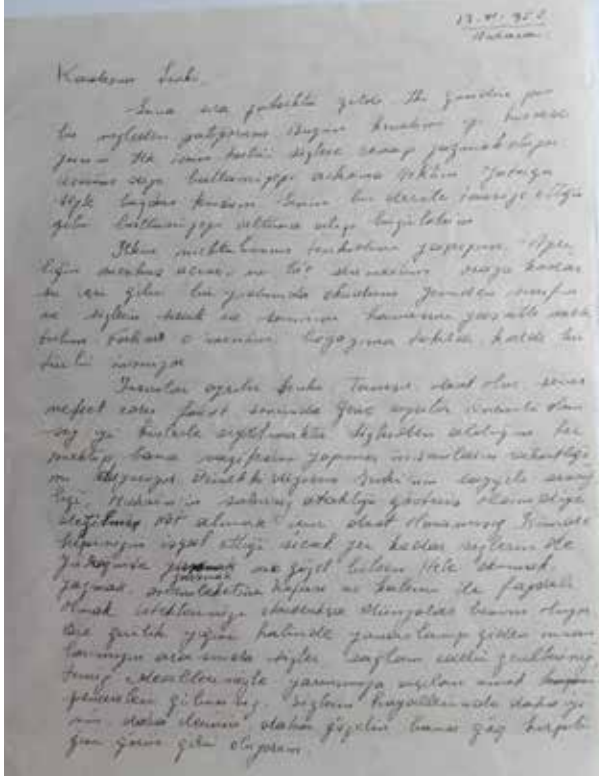
Bir üst rütbe değil mi?

Okuduk. Hoca'm "Şiir Şevki'nin açıklamalarına yakınmış çocuklar" diyerek kimseyi kırmadan beni taltif eylemeyi de ihmal etmedi...

Hem hoca, hem ağabey, hem arkadaş..

Lise ikiye geçtik.. Gaziosmanpaşa 5/B... Yıl 1952...

Sınıftayız... Ders edebiyat... Hocamızın kapıdan girmesini bekliyoruz... Allah Allah... Hiç vâki değil, üç, dört, beş, on dakika .. Hoca yok! Şimdi gelir, şimdi gelir... Zil çaldı... Biz boşaldık... Kimi diyor ki “Hoca askere alınmış”, kimi “Hoca’nın asaleti onanmamış ve öğretmenliğine son verilmiş”... Sonraları gerçek ortaya çıktı ki sevgili hocamız meşhur “1952

Tevkifatının” müstakbel kurbanı..

Hocamızla ayrılışımızla çok acıklı ve gözyaşlı oldu...

Ona o sıkıntılı döneminde iki mektup yazdım... İkisini de o şartlarda cevapladı...

İlk yazdığım mektubun kopyası yok.. 13 Mayıs 1952 tarihli Hoca’nın cevap mektubu fotokopisini tıpkıbasım olarak buraya alıyorum ve okuma güçlüğü ihtimaline binaen tekrarlıyorum.

13.V.1952

Ankara

Sevgili Erek,

Şiiri bilirsin: “Bakakalırım giden geminin ardından, atamam kendimi denize; dün-

ya güzel, serde erkeklik var ağlayamam.” Var olmasına bizim serde de erkeklik vardı ama, sizlerden ayrılırken gene de kendimi tutamadım. Ta Ankara’ya gelene kadar sizlerin yaşlı gözlerinizi bir türlü otobüsün ve trenin camlarından silemedim. Şimdi bile bir dost sesin sıcaklığı ile sözleriniz kulaklarımda salkım salkım: “Hocam bu ne vefasızlık” diyor Haşim. Ümit mahzun, dokunsam ağlayacak, uzaktan beni seyrediyor. Lütfi sarılıyor. Ya ben ne haldeyim sorsanıza. Benim ayrılırken teker teker boyunlarınıza sarılıp hüüngür hüüngür ağlamamak için harcadığım kuvveti bilmiyorsunuz. Sevgililerden ayrılmanın insan yüreğini boylu boyunca nasıl yırttığını bilenleriniz vardır. Sizleri düşündükçe yüreğim dilim dilim. Sıcak ve havlı. Bana kalsa sizlerden ayrılır mıydım? Kardeşi kardeşten ayıran eller kurusun. Hasretim ve üzüntüm yalnız sizlere Şevki. İnan kardeşim. Bur da durumum çok daha iyi olacak. Bir sürü dergi benden yazı rica ediyor. Pazar Postası’nda, Seçilmiş Hikayeler Dergisi’nde, Türk Dili’nde sizlerle gene buluşup koklaşacağız. Kitabımdan hepimize birer tane göndermek isterdim. Kör olsun yoksuzluğun gözü. Şimdiye Tokat’a varmış olmalı. Artık sizler alır okursunuz. Radyonun kitap saatlerini kaçırmazsanız orda da hocanızdan söz edildiğini duyacaksınız. Şiir ve hikaye yazan arkadaşlar muhakkak bana yollayın. Bir dergide basılmış olarak görürsünüz. Sözü uzatıp başınızı ağrıtmayım. Sınıfınızın 43 kişiye de selâm eder, sevgiyle kucaklarım. İlhan adaşım nasıl? Çifte Muhsinler, Günbatılı, Çubukçu, Sanver, İkizler Muzaffer, bir türlü anlaşılamadığımız Şükri, hepsini hepsini çok özledim. Senin de gözlerinden öper, başarılar dilerim. Yeni hocanız eğer Nuran hanımsa ona da hürmetlerimi söylerdin. Mektubumu arkadaşlarına da okuyuver.

İlhan Başgöz

Hoca’mın bu mektubunu sınıfta okudum...

Gönül Pultar ile Serpil Aygün Cengiz’in hazırladığı *Kardeşliğe Bin Selâm -İlhan Başgöz ile Söyleşi** kitabında Hoca şöyle diyor (2003: 93) : “Bir ara Doğruyol Partisi Genel Sekreteri olan Ali Şevki Ereğ öğrencimdi. Mektuplaştık. Yazdığım mektubu sınıfta okumuş. “Ölüm sessizliği ile dinledi arkadaşlar, Hoca’m” diye yazdı.

Benim Hoca’ma 1952 Mayıs’ında yazdığım ve kopyasını bulduğum ikinci mektubumu da buraya alıyorum:

Mayıs 1952

Tokat

Çok Sevgili Hocam,

Mektubunuzun, beni ve diğer arkadaşlarımı ne kadar sevindirdiğini tahmin edemezsiniz. Sanki otobüs durağında sizi yolcu ettikten sonra hangimiz ağlamayacak durundaydık. Ya sizin yaşlı gözleriniz... Hepimiz caddede yavaş yavaş dağılırken bir görseydiniz. Bütün yüzlerde bir hüznün vardı. Sıkıntudan laf söyleyemiyorduk. İşte en sevdiğimiz hocayı yani sizi bu şekilde gönderdik. Elden ne gelir hocam, kaderimiz böyleymiş. Canınız sağ olsun yoksa.. İnşallah bir gün yine karşılaşırız. Fakat bu karşılaşma gününe kadar ne sizin bizi ne de bizim sizi unutabileceğimiz

mevzu bahis değildir. Sevgili Hocam yukarıdaki kelimelerle ayrılığımızın menhus acısını anlatamadım.. anlatamam da... Sizin sevgili kardeş sesiniz, insanlığınız da-ima bizlerin içinde yaşayacaktır. Buna inanınız. Mektubunuzu sınıfta okurken sıranın etrafına toplanmış arkadaşlarım kulak kesilmişler. Yaramaz Şükrü muhakkak en sevdiği hocasının Ankara'dan gelen sesini dikkatle dinliyor. Yalnız Şükrü değil 41 kişi..

Hocam, Edebiyat dersimize Nuran hanım geliyor. Sizin dersinizdeki zevkin % 1'i yok. Sınıfa geliyor, masaya oturuyor, o kadar. Bu halde ders geçiyor. Bu sözlerimle O'nu kesmiyorum hocam. Hâl bu şekilde.. Fakat gayet iyi bir kızcağız.. Hepimiz memnunuz.. Yalnız ders boyunca masanın başında oturması olmasa çok daha iyi olacak.

Mektep birkaç gün sonra tatil olacak.. İnşallah sınıfı geçeceğim. "Daha da mı geçmeyeceksin artık" desene Hocam.. Tercüme ettiğiniz kitap gelmişti. Ben ve arkadaşlarımız aldık. Nuran hanım da ayrıca tavsiye etmişti...

Bugün biraz fazla yazdım Hocam. Avare ettiysem kusuruma bakmayın.. Hepimiz saygı ve sevgiyle ellerinizden öperiz, sevgili Hocamız sizi çok pek çok özledik..

Ş. EREK

Bu mektubum üzerine Hocam'ın 13.6.1952 Ankara'dan gönderilen mektubunu aldım. Mektubun fotokopisini tıpkıbasım olarak buraya alıyorum ve okuma güçlüğü ihtimaline binaen tekrarlıyorum:

"13.VI. 952

Ankara

Kardeşim Şevki,

Sana sıra yataкта geldi. 2 gündür pis bir nezleden yatıyorum. Bugün kendimi iyi hissediyorum. İlk işim tabii sizlere cevap yazmak oluyor. Üşürüm diye battaniyeyi arkama çektim. Yatağa şöyle bağdaş kurdum. Senin bir derste tavsiye ettiğin gibi battaniyeye altına alıp büzüldüm.

İlkin mektubunun tenkidini yaptım. "Ayrılığın menhus acısı" nı hiç sevmem. Oraya kadar su içer gibi bir yudumda okudum. Yeniden sınıfın ve sizlerin sıcak ve samimi havasını yaşattı mektubun. Fakat "o menhus" boğazıma takıldı, kaldı. Bir türlü inmiyor.

İnsanlar ayrılır Şevki. Tanıştır, dost olur, sever, nefret eder ve sonunda gene ayrılır. Önemli olan şey iyi hislerle ayrılmaktır. Sizlerden aldığım her mektup bana vazifesini yapmış insanların rahatlığını duyuruyor. Demek ki diyorum; Şevki'nin saygılı sessizliği, Muhsin'in sabırsız ataklığı gösteriş olsun diye değilmiş. Not almak için dost olmamız. İçimde hepimizin işgal ettiği sıcak yer kadar sizlerin de yüreğinde yaşamak ne güzel bilsen. Hele okumak, yazmak, memleketine kafası ve kalem ile faydalı olmak isteklerinizi okudukça dünyalar benim oluyor.

Bir.....(okunamadı)...yığını halinde yuvarlanıp giden insanlarımızın arasında sizler; sağlam ebedi zevkleriniz, temiz ideallerinizle yarınumıza açılan ümit pencere-leri gibisiniz. Sizlerin hayallerinde daha iyinin, daha ilerinin, daha güzelin bana göz kırptığını görür gibi oluyorum.

Geçen sene sınıfta kalışın bir kâzâ idi. Onun için bu geçişine hiç şaşırmadım. Sevindim sadece. Dört ay boşum. Hikayelerini beklerim artık. İster benim adresime, ister “Seçilmiş Hikayeler Dergisi”ne yolla. Oraya gelenleri de görürüm. O dergi çıkacak sayısını “M.Ş.E”ye ayırdı. Memduh Şevket’in ölümüne herhalde üzüldünüz değil mi? Duydunuz mu demiyorum. Çünkü artık edebiyat aleminde olup bitenleri takip ettiğinizi biliyorum. Hiç olmazsa Varlık’ta çıkan mülakatımı okumuşsundur.

Doğan’ın mektup yazmayışına alındım. Yoksa o da mı dedikodulara inandı? Hadiseleri ilim zihniyeti içinde ele almayı öğretebilmek için az mı çırpındım? Bir yanda dedikodu ve savsata, bir yanda akli seminiz, gözünüz ve kulağınız, ikincilerin galip gelmesini arzu ediyorsam emin olsunlar kendim için değil. Uzun yollarımız var. Gene görüşeceğiz. Gene beraber güneşe gülüp gene akarsuyun, esen yelin heyecanını paylaşacağız. O vakte kadar hoşçakal kardeşim. Gözlerinden öper; sorup sual edenlere selâm ederim.

İlhan Başgöz

Bu mektupları arkadaşlarıma hep okudum. Hoca’nın anılarının 186. sayfasından (Pultar ve Aygün Cengiz, 2003) öğreniyorum ki arkadaşım Muhsin İzmir; “*Sevgili Hocam, Şevki Ereğ’e göndermiş olduğunuz mektup dün sınıfta okundu. Bütün arkadaşlar ölüm matemini andıran bir sessizlik içinde dinledik. Kendimi tutmasam çocuk gibi ağlayacaktım. Siz gittiniz gideli yaptığımız edebiyat dersleri bana çok sıkıntı veriyor*” şeklindeki satırlarıyla her şeyi teyid etmiş.

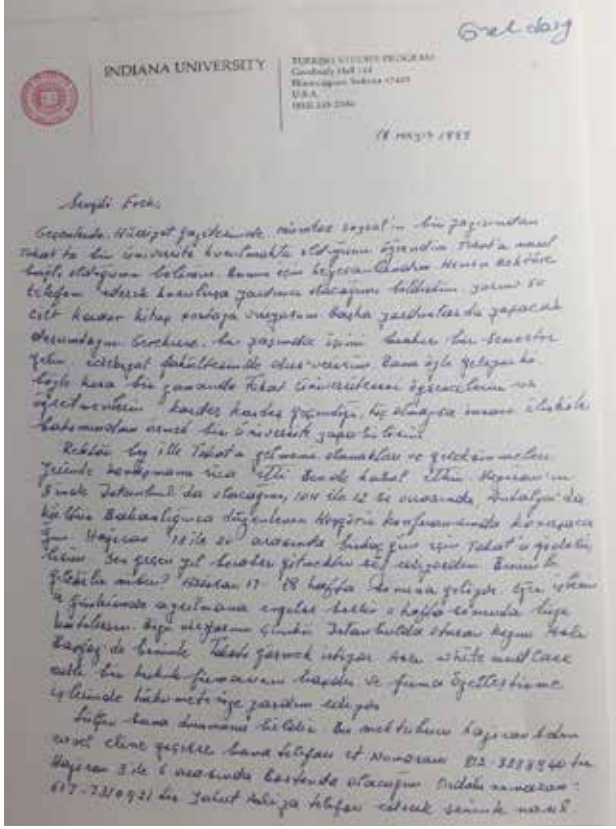
Hocam 1953 başında tutuklandı ve ip koşturdu. Tahmin ediyorduk ama her şeyi anılarında acılarıyla okuduk...

Çekmediği çile kalmadı. ABD’ye gitti... Dünya çapında, halk edebiyatımızın profesörü oldu... Ben siyasete daldım. Hocam Indiana Üniversitesi’nde halk kültürümüzün emsalsiz meyvelerini veren bir muhteşem kaynak, bir muhteşem otorite...

18 Mayıs 1995 tarihli mektubunda; Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi’nin açılışı (1992) vesilesiyle beni kutluyor ve her zamanki gibi yararlı olabilmenin programlarını ayrıntılarıyla anlatıyor. Bu mektubun birinci sayfasının tıpkıbasımını aynen buraya almakla yetineceğim..

Birlikte Tokat’a gidecektik olmadı. Kendilerinin de mazereti ve benim o günkü görevimin ağırlığı (Ulaştırma Bakanlığı) müsait müşterek bir tarihi engelledi. Ama irtibatımız devam etti.

Sonra 19 Haziran 2002 tarihli Türkiye Cumhuriyeti Emekli Sandığı Genel Müdürlüğüne yazdığı, emeklilik işlemiyle ilgili yazıyı gönderdi bana. Altına da el yazısıyla; “Şevki bir bakıver, ortada kalmasın ama sana da sıkıntı olmasın...” meâlinde bir not düşmüş... Söylemeye gerek var mı? Anında işlemi tamamlattım... Hem de muhalefetteyken! Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi’nde, Bilkent Üniversitesi’nde ders verdiği dönemlerde irtibatımız ve sohbetlerimiz devam etti.

Anlarında aynen şöyle diyor Hoca'm (Pultar ile Aygün Cengiz, 2003: 191) :

... *Tokat*'ta iki yıllık öğretmenliğimde sonradan pek tanınmış, başarılı insanlar olan öğrencilerim yetişti. Ali Şevki Ereğ, bir ara Adalet Partisi Genel Sekreteri ve Spor Bakanı oldu. Daha önce değindiğime gibi yayıncı ve yazar Erdal Öz de öğrencimdi. Erdal beni konu edinen bir hikaye de yazdı...

Hoca'mın, hiç layık olmadığım bu methiyesinden büyük mutluluk duyuyorum.

Prof. Dr. İlhan Başgöz, ülkesini ve milletini derinliğine seven, halk edebiyatımızın, kültürümüzün araştırma "aç"lığını gideren abide Hoca'sıdır... Bilginidir...

Benim sevdiğim saydığım unutulmaz bir Hoca'mdır. Hür fikir, hür düşünce sahibi olmamda, yetişmemde büyük katkısını şimdi daha iyi anlıyorum. İlerde anlatacağım. Varlık Yayınları'nın, "*Seçilmiş Hikayeler*"in, "*edebî eserler*"in yılmaz tiryakisi olmamda İlhan Başgöz Hoca'mın tavsiyelerinin etkisini biliyorum. "*Hikâyelerini bana gönder*" dedi. Hikâyeleri yazdım, ama gönderemedim.

Hocam hakkındaki duygularımı bitirmeden önce kendime göre birkaç tespitimi de aktarmama müsaade buyurunuz...

1940'ların 1950'lerin şartlarını biliyorum. Hem Sovyet Rusya, hem onunla özdeşleşmiş komünizmin, Türkiye Cumhuriyeti'nin yöneticilerine ve halkına etkisini biliyorum...

İkinci Dünya Savaşı sonrası Avrupa’da, Asya’da inen “*demir perde*”leri biliyorum. Bu madalyonun bir yüzü... Bir de madalyonun diğer tarafı var ki bu duyguların ve etkilerin “pompanması”na yönelik ve de evlere şenlik...

20 Mart 2011 tarihli *Hürriyet*’in *Pazar* ekinde Soner Yalçın’ın yazısına bakıyorum; tekel deposunun badanasının “kızıl” olmasına takmışız, kıyameti koparmışız. Lisede okuduğumuz astronomi ders kitabında meteor taşları ortasında Stalin ve Lenin’in güyâ resimlerini tespit etmişiz, ortalığı birbirine katmışız. “Stalin’den başka Allah yoktur” (haşa) haberleri bizi çıldırtmaya yetmiş... İyi mi ? Ortam bu!

Bunların hiçbiri ve bıraktığı algı “solcu” olan Hoca’mızın çektiği çileyi, ızdırabı, maddi manevi işkenceyi haklı kılmıyor...

Yetmiş yıl sonra binbir tecrübelerin içinde bile, bir arada olmayı, asgari müşterekte buluşmayı becerbiliyor muyuz? Becerdiğimiz şey kendimize ters gelen fikri de, kişiyi de “*yerle bir etmek*” en büyük marifetlerimizden biri olmuyor mu?

Hoca’mı benim, konum ve durumumuza ve birbirimize olan sevgi ve saygımıza bir bakın. Hem de 1950, 1951 ve 1952’lerden gelen bu bağın sağlamlığına...

Ne onun solculuğu, ne benim Adalet Partililiğim, Doğru Yolcu’luğum bu güzel insanî ilişkiyi koparmadı, bilakis kavilendirdi.

Hocamın akıl, şuur, mantık çizgisi, gerçeği görme ve söyleme huyu, ülke yararı ile bezenmiş. Bu sebeble anılarındaki 1977 yılı Sovyetler Birliği gezisinden birkaç satır aktarmadan geçemem. Çünkü bu satırlarda “Kim ne der?” demeden hocamın içtenliğini, hak ve adalet yüklü vicdanının sesini duyuyoruz.

Hoca anlatıyor anılarında:

... her şeyin tıkr tıkr planlandığı Amerika’dan alışmışım. Bu dağınıklığı bu başıbozukluğu aklım almıyor... (Pultar ile Aygün Cengiz, 2003: 360).

... Sovyet rejimi hakkında daha ilk adımda dehşetli bir hayal kırıklığı yaratıyor bende. Gerçi öğrencilik yıllarımın hayalci sosyalisti değilim ama gene de daha iyisini bekliyor olmalıyım... (Pultar ile Aygün Cengiz, 2003: 361)

... Rusya ile kültür ilişkileri bakımından Türkiye çok değişmiş. Şimdi sendi-ka liderleri, yazarlar, tiyatrocular Rusya’ya ziyaret ediyorlar. Ecevit bana “..İlhan bey, gidip görsünler de bizim sosyalistler biraz gerçekçi olsunlar. Oranın hayal ettikleri memleket olmadığını anlasınlar... diyor (Pultar ile Aygün Cengiz, 2003: 367).

... Sovyetler Birliğinden çelişkili duygularla ve çok şey öğrenerek döndüm. Türkiye’ye döndükten sonra eski dostlara Sovyetler Birliğinde gördüklerimi anlattım. Bana “Amerika’da uzun zaman yaşadığın için sen de kapitalist olmuşsun” dediler. Güldüm (Pultar ile Aygün Cengiz, 2003: 385).

Ben de 1976’larda Sovyetler’in o zaman ki Gençlik Spor Bakanının daveti üzerine tam sekiz gün Sovyet Rusya’nın konuğu oldum... (Demirel’in 1965’lerde başlattığı, o günlerin şartlarına rağmen, çok ciddi ve yararlı ekonomik, kültürel ilişkilerin sonucu olarak)... Meğer Hocam’la “tam mutabakat” sağlamışız...

Ancak belirtmeliyim ki, spor eğitiminde aramızda önemli ve çok yönlü bir mesafenin olduğu da kesindi...

İnsanlık görevini ve Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olmanın gereğini, ülkesinin kendine harcadığı emeği kat kat ödeyen Ulu Çınar İlhan Başgöz Hoca'mı sağlık ve mutluluk dileklerle, sevgi ve saygılarımla selamlıyorum...

Ve yazımı onun Âşık Garip'in türküsüne benzetme yaptığı ve Tokat'tan ayrılırken mırıldandığı şu dörtlükle noktalıyorum (Pultar ile Aygün Cengiz, 2003: 184):

*İşte geldim gidiyorum
Şen kalasın Tokat şehri
Çok nân ü nimetin yedim
Helâl eyle Tokat şehri*

Bin kere helâl olsun Sevgili Hoca'm...

1 Temmuz 2019